

„Csábító és édes... Van Dyken ügyesen
vegyíti a humort a karakterfejlődéssel,
ami miatt egészen ellenállhatatlan
ez a romantikus történet.”

– *Publishers Weekly*

Risky Play

veszélyes játék

*fine
selection*

RACHEL VAN DYKEN

NEW YORK TIMES és USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

RACHEL VAN DYKEN

Risky Play
veszélyes játék

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Prológus

MACKENZIE

– *M*ACKENZIE ALLISTAR DUPONT.
Alton úgy mondta ki a nevemet, mintha az a legfontosabb részem lenne. Összerándult a gyomrom, ahogy megfogta a kezemet, és úgy szorította, hogy elzsibbadtak az ujjaim. Aztán a kezemhez hajolt, és suttogni kezdett.

– Nekem ez nem fog menni.

Borzasztó érzésem támadt, ami lassan végigcsiklandozta a gerincemet. Megingott a lábam. Furcsán mondta ki a nevemet, mintha nem is egy személy lennék, hanem csupán egy tárgy. Úgy nézett rám, mint egy idegenre.

Éreztem, hogy elvörösödöm, és olyan erős fojtogató érzés kezdett növekedni a torkomban, hogy azt hittem, elpattan benne valami. Biztosan csak rosszul hallottam.

Lüktetni kezdett a fejem, a borház termét suttogás töltötte meg.

A nagyon flancos Prosser Borház.

Ha ideges vagyok, mindig beletúrok csokoládébarna hajamba, de most még ez sem segített. A szemem magába szívta a vonásait, szemöldöke ideges ecsetvonásként sötétlett a homlokán, tekintetével

pedig értetlenül fürkészte összefonódott kezünket, mintha nem tudta volna, hogy jutottunk el idáig. De én tudtam. A szüleink elvárásai juttattak el minket ehhez a pillanathoz. Ők már akkor ezt tervezték, amikor még beszélni is alig tanultunk meg. Előre eldöntöttek mindent.

Csóválni kezdte a fejét, majd kihúzta magát, elengedte a kezemet, és egyszerűen csak elindult. Leesett állal bámultam. Egyszerűen csak elsétált.

Otthagytott.

Egy lépés. Kettő.

Elakadt a lélegzetem. A torkomat feszítő, fojtogató érzés fájdalommassá erősödött.

Sóhaja többet mondott el minden szónál. Minden olyasmit elmondott, amiről sosem beszéltünk. A sóhajban benne volt, hogy így nem jó. Mi ketten így nem vagyunk jók.

A szemem megtelt könnyel, a koszorúslányaim körém sereglettek, és hol káromkodtak, hol sejtelmes megjegyzéseket tettek.

– Tudtam, hogy erre készül.

A vendégek felálltak.

Apám trágárságokat ordította.

A tanúja, Jagger utánarohant, valószínűleg azért, hogy pofán vágja, utána pedig megpróbálja észhez téríteni a legjobb barátját.

Én meg csak álltam ott.

Mert az egészset magamnak köszönhettem.

Magunknak.

Társak. Társaknak kellett volna lennünk.

Nem szerettem úgy, ahogy kellett volna.

De akkor is! Úgy tűnt, hogy ez a helyes.

Nem?

A csokrom lassított felvételként esett darabokra, ahogy földet ért. A szirmok szétszóródtak tökéletesen pedikűrözött, rózsaszín körmeim körül, én meg közben azon gondolkodtam, hogy vajon ezt a befejezést érdemeltem-e azok után, hogy mindent jól csináltam. Miután én voltam a szüleim tökéletes lánya. A tökéletes tanuló. A tökéletes menyasszony.

Elindultam visszafelé a padsorok között, a kis ösvényen, ahol percekkel korábban széles mosollyal az arcomon masíroztam végig, és még rá is kacsintottam Altonra.

Összeszorított szemmel sétáltam tovább még akkor is, amikor a szüleim, és az emberek, akiket barátaimnak tartottam, utánam kiabáltak. Én tudtam az igazságot. Alton volt a legjobb barátom, az egyetlen barátom, az egyetlen szövetségesem azok közül az emberek közül, akik semmi mást nem akartak tőlem, csupán a nevemet és a pénzemet. Barátok? Már egy sem maradt.

Csak sétáltam tovább.

Közben pedig azon gondolkodtam, hogy miért nem érzem, hogy a könnycseppjeim végigfolynának az arcomon. Aztán beszálltam az utamba kerülő legelső kocsi hátsó ülésére.

– Indítson.

Első fejezet

MACKENZIE

Hat hónappal később

– **H**OGY ÉRTED AZT, hogy egy gépen ülsz? Anyám aggodalommal teli hangja csak még jobban megerősített a döntésemben. Úgy húztam le a prima pezsgőt, mint a vizet, aztán kinyújtottam a poharat, hogy töltsék újra. Ujjaim megre-megtek a pohár vékony szarán.

– Anya, magam mögött kell hagynom ezt... Ezt az egészet.

Olyan szorító érzés tört rám, hogy kis híján sírva fakadtam. Még egyetlen könnycseppet sem ejtettem a történetek óta, de biztos, hogy nem is most fogok, amikor az első osztályon ülök, és éppen úton vagyok Puerto Vallarta felé. Egyedül.

A nászúton, amit meglepetésnek szántam Altonnak.

A pirossal bekarikázott dátum hónapok óta kacsintgatott rám a nap-támról. Vagy tucatszor kézbe vettem a telefonomat, hogy lemond-jam, de mindig meggondoltam magam. Talán azért, mert ez az utol-só dolog, ami ahhoz az élethez köt, ami rám várt volna? Vajon még mindig reménykedem? Miután többször is láttam őt a munkában, és

többször is rám villantotta lesajnáló mosolyát, úgy döntöttem, ezzel az utazással fogom nyomatékosítani függetlenségemet, és ezzel jelzem, hogy „az életem nem ért véget, sőt, csak most kezdődik”. Vagy valami ilyesmi. És most? Most kezdtem rádöbbenni, hogy távolról sem vagyok jól. Aki jól van, az nem úgy ücsörög az első osztályon, hogy egymás után húzza le a pezsgőket, és közben a könnyeivel küszködik.

Nem csak arról van szó, hogy hiányzott a kapcsolatunk.

Ő hiányzott.

A legjobb barátom.

Születésünk óta elválaszthatatlanok voltunk.

Bármennyire furcsán is hangzik, vele fürödtem először, mert anyánk legjobb barátnők voltak.

Ugyanabba a country clubba jártunk.

Ugyanabba a középiskolába jártunk, ahol pomponlány voltam, és csak neki ráztam a pomponomat. Alton Davisnek, a sztár irányítónak, a legdögösebb pasinak, aki valaha is a West Valley Középiskola padjait koptatta. Istenemre, még mindig látom magam előtt apám arcát, amikor Alton megkérte a kezemet. Olyan volt, mintha a sosemvolt fia végre csatlakozott volna a családhoz. Annyira büszke voltam, hogy mindenkinek a gyűrűmet mutogattam. Végre mindent megkaptam, mi? Végre méltóvá váltam a szüleim dinasztiájára.

Igent mondtam annak a férfinak, aki mellől el sem mozdultam, mióta megtanultam beszélni.

A férfinak, aki minden évben elvitt a bálra.

A férfinak, aki annyira tisztelt, hogy képes volt várni, hogy lefektessem.

A férfinak, akinek mindene megvolt.

A férfinak, akinek az oldalamon állva át kellett volna vennie apám birodalmát.

De akkor miért éreztem magam olyan üresnek az esküvőm napján? Még azelőtt, hogy faképnél hagyott volna az oltárnál. Letöröltem egy könnycseppet az arcomról.

– Édesem – folytatta anyám, immár lágyabb hangon. – Aggódom érted. Már a családi vacsorákra se jössz el. A klubban meg nem is látalak, mióta... – nem kellett befejeznie a mondatot. Mióta otthagytak az oltárnál.

Mióta a befuccsolt esküvőm országos hírré nem vált.

Végül is nem mindennapos sztori, hogy az ország egyik legnagyobb és legkeresettebb bormárkájának örökösőjét faképnél hagyják az oltárnál.

„Az Alig Használt Palack Visszakerült a Polcra.”

Ja, ez elég vicces volt.

És a rengeteg mém.

Ki nem találnátok: gyümölcsös mémek.

„Mégsem Tépték Le a Cseresznyevirágot.”

Ez az egyik kedvencem, mert apámnak akkora cseresznyeültetvényei vannak, hogy minden más gazda elbújhat mellette az országban.

– Tudom.

Nem engedtem meg neki, hogy befejezze a mondatot. Össze-rezzenem kicsit, amikor meghallottam a hangszóróban a kapitány hangját. Általában Alton minden üzleti útra elkísért. Nem félek a repüléstől, csak... Csak most egyedül vagyok. Rohadtul egyedül.

– Ígérem, hogy hívlak, amint leszálltunk. Szükségem van most erre. Szükségem van... – Egy kis levegőre. Rá kell jönnöm, hogy ki is vagyok Alton nélkül. Ha képes vagyok egyáltalán létezni nélküle, mert amióta csak az eszemet tudom, mindig mellettem volt.

Harminc évig.

Most meg... Most meg csak én vagyok.

Lehangoló.

Hat hónappal ezelőtt kisétált az életemből.

Én pedig kiteptem őt az enyémből.

Rettenetesen fájt, még úgy is, hogy jól tette, amit tett.

Alton mindig is erősebb volt, mint én.

Én mindig is igyekeztem az emberek kedvére tenni, ő meg olyan sármőr volt, hogy az emberek a tenyeréből ettek. Mindig ő irányított, és néha, amikor próbáltam én is előtérbe kerülni, azt mondta, hogy majd ő elrendez mindent. És így is tett. Nem tetszett. Vajon ez a dolgok rendje? Vajon tényleg csak annyit tartogat számomra a sors, hogy egy saját gondolatok nélküli, szépséges státuszszimbólum legyek a férjem mellett? Nem. Nem, ez nem lehet... Mindig is azt hittem, hogy olyan, mint én, és csak a szülei kedvére akar tenni. Végül azonban nem így tett. Végül a saját maga kedvére tett, és mindenkinek bemutatta a középső ujját.

– Szeretlek – motyogta anyám, mire letettem a telefont.

Meredten figyeltem, ahogy újratöltik a poharamat. Gondolkodás nélkül lehajtottam az egézet, aztán megtöröltem a kézfejemmel a számat.

– Fél a repüléstől? – szólalt meg mellettem valaki kellemes spanyol akcentussal, amit alig lehetett észrevenni. Én azonban eleget utaztam ahhoz, hogy feltűnjön. Lassan odafordultam a fickóhoz, aki a folyosó felőli ülésen ült.

Nyakában fekete Bose fejhallgató lógott. Feszés Under Armour kapucnis pulóvert és farmernadrágot viselt, amiből rögtön arra következtettem, hogy a fickó tudja, hogyan öltözzön egyszerre

kényelmesen és divatosan. Laza, sajtóságos stílusa volt, és ahogy végignéztem bordó nadrágján és sötét pulcsiján, majdnem bólintottam egyet elismerésemben. Aztán rám nézett aranyló tekintetével, és kacintott.

Lebuktam. Ciki, mert észrevette, hogy lecsekkoltam.

Ó.

Jaj.

Elkaptam a tekintetemet.

Úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek, akit rajtakaptak, hogy elcsent egy cukorkát.

– Nem – mondtam végül. De mit is kérdeztél? Ja, a repülés. – Gyakran repülök. Csak nehéz... napom volt.

Vagy évem. Nem, a nap jobb lesz. Nem akarom, hogy túl száalmasnak hangozzon.

– Ezt sajnálattal hallom – mondta könnyedén, és újra kacintott. Aztán rendelt egy pohár Merlot-t, egy olyan márkát, amit jól ismerem. Magam is kóstoltam az első hordót. Összefutott a nyál a számban.

Jó választás.

A fene essen a fickóba!

A bort ismerő pasik a gyengéim.

Alton is mindig...

Elég. Abba kell ezt hagynom.

Alton nincs többé.

Huss, eltűnt.

Megköszörültem a torkomat.

– Jó választás. Ez az egyik kedvencem.

– Már a pezsgőt leszámítva?

Elvigyorodott, szájában hibátlan, fehér fogak sorakoztak, melyek szinte világitottak finom, napbarnította bőrének kontrasztjában.

– A pezsgőt leszámítva – helyesltem végül a szavakat keresve. A légiutas-kísérő közben kihozta az italát egy szár nélküli pohárban. Megforgatta a kezében a poharat, megvizsgálta a bor állagát, majd beleszagolt.

Tükön ülve vártam a véleményét, de ez egészen addig fel sem tűnt, míg bele nem kortyolt.

Egek, hát ennyire nevetséges vagyok?

Tényleg egy idegentől várom a megerősítést, hogy valóban jogsan ízlik-e nekem apám egyik bora?

Tényleg szükségem van erre a nyaralásra.

– Jó – mondta végül.

– Jó – ismételtem. – Jó?!

Rám vigyorgott.

– Szóval mégis jobban húz a szíve a borhoz? Csak most inkább pezsgőre vágyott?

Összehúztam a szememet.

– És mi van a cseresznye aromájával? Szerintem, ha inna még egy kortyot, akkor észrevenné a robusztus...

Az ajkamra tette az ujját, és suttogva folytatta.

– Mondtam, hogy jó. Netán meg akarja változtatni a véleményemet?

Szétváltak az ajkaim.

– Kedves utasaink, úgy tűnik, hogy szabad előttünk a kifutó. Kérem a személyzetet, hogy készüljenek fel a felszállásra.

Döbbsen figyeltem, ahogy nem issza meg az egész bort, hanem odaadja a poharat a légiutas-kísérőnek. Felidegesített, úgyhogy elhátároltam, hogy az út hátralévő részében nem szólok hozzá.

Remek, most meg a borízlése miatt büntetek egy idegent.

Magányosan fogok meghalni.

A fene essen beléd, Alton!

Ha itt lenne, akkor most fogná a kezemet, hüvelykujjával finoman végigsimítaná a bőrömet, később meg valami olyasmit mondana, hogy a fickó nem méltó hozzánk. Ami persze nem igaz. Alton mindig is megvetette azokat az embereket, akik nem tagjai a felsőbb köröknek, ez pedig mindig zavart engem. Most meg azért idegeskedhetek, hogy magamban is felfedeztem azt az egyetlen dolgot, amit nem kedveltem benne.

Összeszűkült a mellkasom.

Pont ezért van szükségem erre a nyaralásra.

El kell döntenem, hogy ki is vagyok.

Mert amikor harmincévesen a tükörbe néztem, nemcsak saját magamat láttam, hanem azt a férfit is, akinek az oldalán kellene állnom. Minden olyan hibámmal együtt, ami végül eltaszította őt tőlem. A megfelelési kényszer, az, hogy mindig a szüleim jóváhagyására vártam, az, hogy Alton miatt ellöktem magamtól a barátnőimet, mert miattuk nem a célra koncentráltam – arra, hogy továbbvigyem a családi üzletet. Harmincéves vagyok, és nincs életem. És most már vőlegényem sincs.

Második fejezet

SLADE

M IUTÁN A LABDARÚGÁS egyesült államokbeli történetének legmagasabb fizetését ajánlották fel nekem, muszáj volt eljőnnöm nyaralni. Az új csapatomnak szüksége volt egy kirakatemberre... Nekem pedig minél messzebbre kellett kerülnöm a régi csapatomtól.

Nem beszélve a kapitányhelyettesemről és egykori legjobb barátomról.

A fülemre húztam a fejhallgatómat, és lehunytam a szemem. Olyan erős jetlagem volt, hogy úgy éreztem, napokig tudnék aludni. A bor menyei volt, de túl kimerült voltam ahhoz, hogy az egészet megiszogassam, és nem vagyok vadember.

Az ember nem húz csak úgy le egy pohár bort.

Vagy pezsgőt, ha már itt tartunk.

A mellettem ülő nő fellapozott egy pletykalapot. Összereztemem, amikor megláttam a magazinból rám meredő arcokat. Én voltam és a volt barátnőm.

Hála a magasságosnak, hogy leengedtem és a fülemre fésültem a hajamat, így aztán nem olyan egyszerű felismerni.

A fekete sapka is nagy segítség.

Aranyló szememet azonban semmivel sem tudtam eltakarni.

Az emberek általában csak azt látják meg, amit látni akarnak, és a világ most úgy tudja, hogy a lakásomba zárkózva nyalogatom a sebeimet.

Összeszorítottam a szemem.

A Premier League-ből az Egyesült Államokba.

A Chelsea-ből.

Seattle-be.

Mintha lehúztam volna a karrieremet a vécén.

De olyan messzire akartam kerülni onnan, amennyire csak lehet.

Mivel anyám amerikai, így logikus volt idejönni.

Számomra legalábbis.

A korábbi csapattársaim egészen más véleményen voltak, amikor megtudták, hogy az első számú csatárunk lelép.

Felhorkantam. Majd akkor térjünk erre vissza, ha az ő csajukat is levarrja az egyik csapattársuk.

Picsába.

A fülemben üvöltő zene lassan álomba ringatott. Csak néhány nap nyugalomra lesz szükségem, és újra a régi leszek.

Megnyaltam az ajkam. Még mindig éreztem rajta a bor zamatát. Aztán lehunytam a szemem, és hagytam, hogy elsodorjon az álom.

– ÉBREDJEN! – hallottam magam mellett a sikoltást.

Kis híján felpattantam az ülésemből, amikor a nő lerántotta a fülemről a fejhallgatót, és megfogta a kezemet.

– Beszart a hajtómű!

– Ne kiabáljon már.

A halántékomhoz szorítottam a kezemet, és körülnéztem a kabinban. Mindenki pánikszerűen bámulta a légiutas-kísérőket, mint ha azok képesek lennének megjavítani a gépet, vagy mindjárt ejtőernyőket kezdenének osztogatni.

– Itt a kapitány beszél – recsegett egy meglehetősen nyugodtnak tűnő hang a hangszórókból. – Elvesztettük az egyik hajtóművünket, de szerencsére mindössze néhány mérföldre vagyunk a Puerto Vallarta-i reptértől. Maradjanak a helyükön, és próbáljanak megnyugodni. Tíz percen belül kényszerleszállást fogunk végrehajtani.

A fejünk feletti panel alól oxigénmaszkok ugrottak elő.

– Személyzet, készítsék fel a kabint, és kössék be magukat – szólt meg újra a kapitány.

A mellettem ülő nő olyan sápadt volt, mint egy kísértet.

– Így nem... – A tenyerébe temette az arcát. – Így nem lehet vége. Még nem állok készen, hallod, te ott fent! – Ökölbe szorította a kezét. – Otthagytak az oltárnál, ez nem fair! Egyáltalán nem fair!

– Tehetek önért valamit? – suttogtam, egyrészt, hátha meg tudom nyugtatni, másrészt hátha rá tudom venni, hogy tegye fel végre az oxigénmaszkot. – Mármint... Hogy megnyugodjon, és ne beszéljen magában.

– Egyvalamit megtehet.

Ahogy tengerkék szeme összetalálkozott az enyémmel, éreztem, hogy elektromosság kezd vibrálni a testünk között.

A gép megrázkódott, és hirtelen több száz lábat ereszkedett. Megfogtam a kezét, és a hüvelykujjammal gyengéden simogatni kezdtem.

Felsikoltott, majd két kézzel megragadta az ingemet. Szeme idegesen járt ide-oda, miközben az enyémet fürkészte, bizonyosságot keresve arra, hogy minden rendben lesz.

A gép újra megsüllyedt.

Ismét megragadtam a kezét, és most már nekem is szükségem volt az érintésre, ahogy fülsértő hang töltötte be a kabint.

– Feleljen erre a kérdésre: Mi az az egy dolog, amit megbánt az életben? – kérdezte lemondó hangon. Mintha már feladta volna. Mintha az egész világ összeesküdött volna ellene.

– Csak egyet mondhatok? – kérdeztem vissza, hogy oldjam egy kicsit a feszültséget, bár az én pulzusom is olyan magas volt, mintha egy bajnoki meccs előtt lettem volna. A gép folyamatosan és nagy sebességgel süllyedt, amitől felkavarodott a gyomrom. Tudtam, hogy fel kell vennünk a maszkokat, de azzal is tisztában voltam, hogy a nő ettől az ötlettől valószínűleg csak még jobban kiakadna, most pedig arra van szükség, hogy megnyugodjon. Nem tudom, hogy miért gondoltam ezt. Talán azért, mert az érintése engem is megnyugtatót. Talán azért, mert ez volt az első alkalom, hogy megérintettem egy nőt azóta, hogy az, akiről azt hittem, szeret, elhagyott.

– Csak egyet – bólintott, láthatóan nyugodtabban.

Folyamatosan a szemébe néztem.

– Már bánom, hogy nem ittam meg az egész bort. Igaza volt, többet érdemelt volna egy „jó”-nál.

Úgy ragyogott fel a szeme, mintha azt mondtam volna, hogy ő a leggyönyörűbb nő, akit valaha láttam. Ami nincs is messze az igazságtól. Karamellszínű haja, szinte már túlságosan is nagy szeme, párnaszerű, mosolyra húzódo ajka. Sok minden mást is el tudnék képzelni vele a beszélgetésen kívül.

– Tényleg?

– Tényleg – bólintottam. – Maga jön.

A gép újra süllyedni kezdett, a nő pedig aggódalmasan pislogott a pilótafülke felé.

– Hé. – Megfogtam az állát. – Minden rendben lesz, ezeket a pilótákat erre képezik ki. Csak rám figyeljen. A hangomra. Képes erre?

Nagyot nyelt, lehunyta a szemét, majd bólintott.

– Igen, képes vagyok.

– Jó.

Leejtettem a kezemet, mert egy szirénához hasonló hang harsant fel. A légiutas-kísérők a helyükre siettek. Egyre gyorsabban ereszkedtünk. Az ablakból már láttam a hegyeket és a civilizáció nyomait. Úgy tízezer láb magasságban lehettünk, talán még alacsonyabban. Nyilvánvalóan közel járunk a reptérhez.

– Nemet kellett volna mondanom – felelte végül.

– Mire? – kérdeztem.

– Altonnak, amikor megkérdezte, hogy szeretem-e. Azt kellett volna mondanom, hogy nem. Azt kellett volna mondanom, hogy nem úgy, ahogy megérdemled. És szakítanom kellett volna vele.

Kemény.

A kezére pillantottam. Nem volt rajta gyűrű.

– És aztán – folytatta – meg kellett volna csókolnom magát.

Felvontam a szemöldökömet, és bár egyre inkább aggasztott, hogy a gép milyen gyorsan ereszkedik, és egyre közeledik a talaj, elmosolyodtam.

– Tényleg? Gyakran csókol meg idegeneket?

– Csak a spanyolokat.

Szóval anélkül is rájött a származásomra, hogy rákérdezett volna. Ami szinte lehetetlen, hiszen úgy felerészt voltam csak spanyol és német, és csörgedezett még bennem pár más olyan náció vére is, amikre anyám már nem is emlékezett.

– Spanyolország a szeretők országa – mondtam, mint egy idióta.

Ennek ellenére elmosolyodott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Én pedig azt akartam hinni, hogy miattam, nem pedig azért, aki vagyok, vagy amit tettem.

– A kedvenc országom – mondta. A hangja távolinak tűnt. A gép még mélyebbre süllyedt, ő pedig újra felsikoltott, és erősen markolta mindkét kezemet.

– Meg fogunk halni?

– Az ki van zárva – hazudtam. Nem tudtam, hogy mi fog történni, de nem halhatok meg. Most nem, hogy végre mindent újrakezdektem. – Minden rendben lesz.

– Oké – bólintott párszor, és nyelt egyet. – De a biztonság kedvéért azért megteszem...

Mielőtt bármit is tehettem volna, a szája már az enyémen volt.

De ha eszembe is jutott volna tiltakozni, a szavak abban a pillanatban elporladtak volna az ajkamon, hogy megízlelem a nyelvét. Bele-túrt a hajamba, én pedig átöleltem forró testét.

A gép alól hangos nyikorgó hang tört fel, aztán nekivágódott a kifutónak. A lökés szétválasztott minket. Szirénák sikoltoztak. Utasok ujjongtak.

Én meg csak bámultam az ajkakat, amiket újra meg akartam ízlelni.

– Ashley vagyok – mondta.

Én meg elkövettem a létező legnagyobb hülyeséget.

– Hugo vagyok – hazudtam. – Örülök, hogy megismertem.